

Jiří Wolker: *Dům v noci*

Uprostřed noci stojí dům,
šedesát oken propadlo snům,
šedesát oken, jen jedno ne,
okénko v podkroví vsazené,
za ním dva milenci sedí,
ruce si tisknou, v oči si hledí, veliká světla rozžijají.

Tenkrát za okny ostatními,
co ze tmy a zimy jdou do tmy a zimy,
lidé to uviděli.
Rozbitá těla nechali na posteli,
tichounce vstali
a na cestu se dali.

Zádušný uhlíř z podsklepi
a domovnice,
švadlenka, která hektickým růměncem
prošívá bledá svá líce,
úředník smutný, jenž v zimě ztratil svou ženu,
opilec z prvního patra, šest dětí ze suterénu,
dělníci z Ringhoferovky, olejem pomazáni,
ženy s vyschlými prsy, bezdětná paní,
všechny ty partaje bídy a kamení,
všichni ti mrtví a ranění
v zástupu bledém, tajíce dech,
stoupají vzhůru po schodech
a po černé chodbě vzdušně jdou
jak tichý měsíc nad vodou.

Pět poschodí přešli,
v podkroví staví,
přes dveře zamčené,
přes proudy dřevěné
v bílých vorech se plaví.
V podkrovní jizbě u cíle jsou,
v jizbě, co haluzí světelnou
do noci prudce vyráží.
Že bylo jim u srdce těžko a zima,
do těl milenců vstupují s rukama sepjatýma,
do bílých těl, do bílých kaplí
k velikonoční oběti.

Milenci padnou si v objetí.
On horoucně zašeptá: Jak jsme tu sami!
Ona rozevře klín,
a po jeho ramenech bloudíc rukama holýma,
poznává, že nad svět větší je tělo, jež objímá,
a říká: Jsme sami,
sami, – sami –
a je nás tak mnoho!

(ze sb. *Těžká hodina*, 1922)